

FACE 2001

by Vichoke Mukdamanee

Rama IX Art Museum Foundation

B-CAT-2-0279-2001
SOL-0403-03-2001

FRONT COVER

คู่รัก

Lover 2000

oil, acrylic, spray, spot color and soil on aluminum
82 x 60 cm., 2000

Rama IX Art Museum Foundation

FACE 2001

Painting Exhibition by Vichoke Mukdamanee

การแสดงผลงานศิลปะเรื่อง ใบหน้าในศตวรรษใหม่ โดย วิโชค มุกดามณี

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปะยืนยาว...ชีวิตสั้น
ARS LONGA VITA BREVIS

Signature

Face 2001
Painting Exhibition by Vichoke Mukdamanee

Akko Gallery 919/1 Sukhumvit Road Bangkok
21 March - 22 April 2001

Design	Suchat Mukdamanee
Computer Graphics	Pongsri Sae Har
Photography	Jupais Chotipantawanont
Text translation	Kanokwan Pittipira
Homepage Design	Pakpoom Tiwapanonh
Printer	Amnart Printing and Publishing Plc.
ISBN	974-600-649-5

จากประธาน

เราต้องไม่ลืมว่า "ศิลปะ" คือ แก่นหัวใจของวัฒนธรรม และวัฒนธรรมคือแก่นหัวใจของความ
มีอารยธรรม และอารยธรรมก็คือปัจจัยสำคัญที่สุดของชาติทุกชาติที่มีความเจริญ ความก้าวหน้า
ความมั่งคั่ง ความสุขสบาย

ผมตั้งหอศิลป์ไทย เพื่อมอบให้แก่แผ่นดิน เพื่อเปิดให้ชาวบ้านแขกเมืองได้เข้าชมอารยธรรม
ของคนไทย ชมความเจริญทางวัฒนธรรมที่คนไทยเราสั่งสมมาหลายชั่วอายุคน ผมจะสร้างที่นี่ให้เป็น
ศูนย์รวมของศิลปะเกือบทุกแขนง เพื่อเวลาที่มีบุคคลที่สนใจงานศิลปะไทยจะได้ไม่ต้องตระเวนไปดู
หลายๆ ที่ ที่หอศิลป์ไทยที่เดียว เขาจะได้ชมทุกสิ่งทุกอย่าง และที่สำคัญผมอยากให้คนไทยได้มีโอกาส
ชื่นชมกับผลงานของศิลปินไทย ผมเชื่อว่าคนไทยหลายหมื่นหลายแสนคนไม่มีโอกาสได้เห็นผลงาน
ศิลปะเหล่านี้...ผมอยากให้คนทุกคนได้มองเห็นถึงคุณค่าความงามแห่งศิลปะไทย อันเป็นสิ่งที่เชิดหน้า
ชูตาความเจริญทางอารยธรรมของชาติเราได้...

...สักวันหนึ่งอันใกล้ ผมจะสร้างตึกศิลปะ เพื่อนำผลงานศิลปะทุกแขนงที่ผมสะสมไว้มานำ
อยู่ในที่เดียวกันทั้งหมดนี้ จะเป็นอาคารที่มีผลงานศิลปะโชว์ไว้เป็นสัดส่วน เป็นห้อง เป็นหอ...ผมจะ
สร้างไว้ให้ลูกหลานไทยได้ชื่นชม

บุญชัย เบญจรงค์กุล

Rama IX Art Museum Foundation

จากคำสัมภาษณ์ในหนังสือ People เดือนกุมภาพันธ์ 2544

ทัศนะจากศิลปิน

งานสร้างสรรค์เกี่ยวกับเรื่องใบหน้า เป็นผลงานที่ได้ทำต่อกันมาเรื่อยๆ บางครั้งก็ทำเพื่อเป็นการบันทึกภาพคนที่รู้จัก ภาพคนในครอบครัว ญาติพี่น้อง ซึ่งจะทำขึ้นมา แล้วแต่กรณีไป

เมื่อนึกถึงคนที่รู้จัก ภาพใบหน้าของคนเหล่านั้น ภาพใบหน้าที่เราเห็นจะเป็นใบหน้าที่มีทั้งความสุข ความสนุกสนาน ความสงบ หรือมีความเศร้า ซึ่งในบุคคลคนเดียวก็มีหลายอิริยาบถและหลายใบหน้า ซึ่งใบหน้าจะเป็นส่วนแรกที่แสดงออกให้เราได้เห็นถึงความรู้สึกที่อยู่ภายใน

บางคนสามารถเก็บความรู้สึกภายในไว้ เมื่อมีความสะเทือนใจได้ เพราะได้ฝึกฝนที่จะระงับอารมณ์ แม้กระทั่งใบหน้าที่ยังซ่อนความรู้สึกไว้ได้ เหตุผลที่ทำก็เพราะไม่แน่ใจต่อสถานการณ์ และไม่ไว้ใจคนรอบข้าง จึงเก็บความรู้สึกไว้ แต่หากมีความไว้วางใจ มีความบริสุทธิ์ใจ ก็แสดงออกจากอารมณ์ภายในทันที

และในอีกแง่มุมหนึ่ง ใบหน้าที่อาจถูกสร้างเป็นภาพหลงให้หลงตายใจว่ามีอารมณ์ความรู้สึกอย่างหนึ่ง แต่แท้ที่จริงในความรู้สึกภายในกลับเป็นอีกอย่าง ดังนั้นการแสดงออกของใบหน้าจึงเป็นสิ่งที่ไม่จริง ได้เช่นกัน

ผมเขียนใบหน้าตั้งแต่เมื่อเริ่มเรียนศิลปะ ฝึกวาดภาพคนจากหุ่นรูปปั้น ใบหน้าของคนที่ไม่รู้จัก พยายามเขียนให้มีชีวิตต่างๆ ที่เป็นหุ่นพลาสติก ต่อมาได้เขียนคนจริงๆ ได้เห็นรูปร่างกล้ามเนื้อ ที่บอกรักและความตรากตรำของชีวิต ใบหน้าของคนที่เป็นหุ่นนั้นก็ ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เพราะมาปฏิบัติหน้าที่หุ่น แต่การที่เราได้พบผู้คน ได้พูดคุย ผูกพันกันในเรื่องราวต่างๆ เราจะเห็นใบหน้าที่ต่างกันไปจากคนที่เห็นหุ่น ใบหน้าเหล่านั้นมีชีวิต มีอารมณ์ และผมสนใจในการบันทึกใบหน้าเหล่านั้น บางครั้งผมบันทึกความรู้สึกที่เห็นไว้ในใจ บางครั้งสเก็ตช์ไว้ถ้ามีเวลาและบางทีมาวาดขึ้นภายหลัง

ในนิทรรศการผลงานที่จัดแสดง ทำขึ้นมาจากความทรงจำและจากแบบร่างที่เคยบันทึกไว้ ใบหน้าของบางคนเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเห็น และประทับใจ เปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่ความรู้สึกของผมยังระลึกถึงใบหน้าเหล่านั้นอยู่ และมีผลงานอีก 3 ชุด ที่ทำขึ้นจากเรื่องราวในปี 2000 และ 2001 อยู่อีกส่วนหนึ่ง ผมเลยประมวลเรียกผลงานทั้งหมดนี้เป็นภาพใบหน้าในสหัสวรรษใหม่ เพราะผมได้นำเสนอในช่วงเวลานี้

การวาดภาพใบหน้าทั้งหมด จะใช้วิธีการแตกต่างกันไปตามเรื่องราวและความประสงค์ภายในใจของผม มีทั้งการทาลงบนผ้าใบ บนแผ่นไม้ ทาลงบนแผ่นอลูมิเนียม และมีการประกอบวัสดุต่างๆ ลงไปด้วย

ภาพใบหน้าชุดนี้ เป็นการสร้างสรรค์ที่มีหลากหลายเรื่องราวเป็นผลที่เกิดจากข้อมูลที่ยืนยันไว้ในช่วงเวลาต่างๆ กัน แต่ละช่วงจะมีลักษณะต่างๆ กันไป ผมหวังว่าภาพเหล่านี้จะเป็นการเสนอความคิดและการแสดงออก จากความรู้สึกในสหัสวรรษนี้

วิโชค มุกดามณี

มีนาคม 2544

ARTIST'S STATEMENT

The representation of the human face in art is one of my most favourite creative subjects. I have been continually working on this theme and implementing it into many pieces of art work. The works are like a record of my friends, acquaintances, family, and relatives, depending on the occasion.

When recalling of my acquaintances, their faces immediately come to me. Then, I gradually recall their behavior and their life stories. Their faces are filled with expressions that convey a variety of feelings from happiness, fun, calmness, to sadness. I can see them in many postures and with the many faces they have made. All in all, we can read their mind from the expression on their face.

Some people are able to conceal their feelings inside even though they are in grief. This is because they know how to suppress their emotions. Even their face can be made to show no real feelings. The reason why some people do not express their true feelings is that they are not certain about the situation and circumstances and feel insecure. They do not trust the environment and people so it is safer to conceal their real feelings. But as soon as they can feel the presence of a sense of trustfulness and sincerity, their true feelings will be immediately shown on their face.

On the other hand, faces can be made and disguised to entice and lie to people. A face may say one thing but the real feeling inside is the opposite. In this case, the expression on a person's face can also be a lie.

I have depicted human faces since I became an art student. I started practicing drawing human figures from a model sculpture of a stranger. I did not know him but I tried to make him alive even though he was just a plaster model. Later I drew a real man. I could see his wrinkles that show his passage of time and hard life. The faces of models were stern and stiff. They did not express their real feelings because they were hired to be models. On the contrary, having a direct contact with real people in my life, talking to them, sharing stories with them, I find their faces different from those of models. Their faces are full of life and emotions and they are the faces that I am interested in. Sometimes I record my feelings towards those faces in my mind. I also sketched the faces if I had time and recreate them later on.

This exhibition shows the faces from my recollections, memories and old sketches. I feel that some faces today have changed from the ones that I have seen and impressed. This is a matter of time. But I still remember and miss those faces even now. However, the last three collections that I make in 2000 and 2001 are special because they are depictions of life in the new millennium. So I collect and called them "Faces in the New Millennium" as they belong to this period.

I use many different techniques in the depiction of all faces depending on story and the purpose in my mind. I painted on canvas, wood board, aluminum sheets and assemble with other materials.

This collection of faces in 2000-2001 is a creative work that consists of many stories. They originate from my personal records in different times. Each period signifies each of my state of thoughts. I hope these faces can represent my thoughts and reactions toward these different periods.

Vichoke Mukdamanee

March 2001

บทสนทนาระหว่าง

มนตรี บุญมา และ วิโชค มุกดามณี

ในการเสกขานครบรอบ 10 ปี กลุ่มไวท์ พ.ศ. 2535

ในฐานะที่อาจารย์วิโชคได้ร่วมก่อตั้ง “White Group” มาตั้งแต่เริ่มแรก ขอให้พูดถึงกลุ่มไวท์บ้าง?

กลุ่มไวท์เป็นจุดชนวนอันหนึ่งทำให้ผมทำงานศิลปะ ผมไม่เคยคิดว่ากลุ่มไวท์เป็นกลุ่มที่ดีหรือไม่ดี ผมว่าเป็นจุดที่ทำให้หลายคนในกลุ่มไวท์สร้างงานศิลปะมันทำให้มีการสร้างสรรค์ใหม่ๆ ขึ้น ผมยกตัวอย่างเช่น มันทำให้ผู้ช่วยทำงาน มันทำให้บรรณรักษ์ทำงาน มันทำให้หลายคนทำงานศิลปะ มันทำให้หลายคนมาสร้างกลุ่มไวท์ในการที่จะแสดงงานสู่สังคม ผมก็เหมือนกัน ผมก็อาศัยกลุ่มไวท์ในการที่จะได้เข้าในการที่จะแสดงภาพสู่สังคม เพราะว่าสังคมไม่เปิดทางให้เราแสดงภาพศิลปะกรรมของหน่วยงานต่างๆ ที่จัดแสดง ที่มีการประกวด ประชัน ไม่ค่อยให้ออกากับศิลปินเท่าใดนัก

แล้วก่อนหน้านี้

ก่อนหน้านี้ศิลปินส่วนใหญ่มักจะถูกกำหนดบทบาทจากการจัดแสดงศิลปะกรรมของหน่วยงานของรัฐและเอกชนซึ่งเน้นการประกวดและรางวัลเหตุผลดังกล่าวนี้ทำให้การสร้างสรรค์ถูกกำหนดขอบเขต กลุ่มไวท์เป็นกลุ่มศิลปินที่รวมตัวกันและพูดคุยหารือกันในเรื่องนี้ พวกเราพยายามสร้างแนวคิดร่วมกันที่จะผลักดันให้เกิดรูปแบบใหม่ๆ ขึ้น เราคุยกันถึงปัญหาต่างๆ ในวงการศิลปะ ข้อจำกัดในการสร้างสรรค์ของศิลปิน ผมคิดว่าภายหลังจากผมได้ร่วมกับกลุ่มไวท์สร้างสรรค์งานศิลปะ ผลักดันให้เกิดรูปแบบของแนวความคิดใหม่ในการสร้างงานศิลปะ ทำให้ผมเกิดความเชื่อมั่นในการก้าวไปข้างหน้าของตัวเอง เพราะศิลปินมักจะถูกอบรมและสร้างสมโดยสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาเคยชินอยู่นานทีเดียว ผมเองก็มาจากพื้นเพของคนต่างจังหวัด มีความรักศรัทธาในระบบอาวุโสมาก แต่สังคมภายนอกที่ถูกกำหนดโดยการอบรมบอกเล่าหลายๆ อย่างจำเป็นต้องมีการพัฒนา ทั้งนี้เพื่อจะทำให้มีการปรับเปลี่ยนไปสู่สภาพที่ดีขึ้น สมบูรณ์ขึ้น ผมเชื่อว่านอกจากผมเองที่กลั้วกลิ้งไปข้างหน้าตามที่ผมคิด ยังมีศิลปินอีกหลายคนในกลุ่มที่พัฒนาก้าวหน้าเช่นกัน เพราะอุดมการณ์ส่วนตัวประการหนึ่งกับแนวความคิดรวมที่ได้เข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มไวท์ และผมเชื่อว่ากลุ่มไวท์คงไม่หยุดนิ่งแค่การรวมตัวกันพัฒนา ศิลปะรวมสมัยโดยการสร้างสรรค์ของตนเองเท่านั้น พวกเราจะต้องมีแนวความคิดที่จะพัฒนาและจัดการปรับเปลี่ยนส่งเสริม และรวมกันผลักดันให้ศิลปะรวมสมัย มีบทบาทกับสังคมมากยิ่งขึ้นต่อไป

ระบบของการกำหนดวิถีคิดเส้นทางของศิลปินเป็นอย่างไรและใครกำหนด?

เป็นความเชื่อของคนหนึ่งคน ที่ตัวศิลปิน ซึ่งมีมิติคล้ายอื่นซึ่งผมเคยรู้จัก เช่น คนที่สร้างสิ่งมีชีวิต มีมิติ ความคิด ที่เขาไป คิดถึง ตัวตน จะมีชีวิตใน

AN INTERVIEW WITH VICHOKE MUKDAMANE BY MONTHIEN BOONMA

Monthien:

As one of the initiators of “The White Group”, please describe this artists group.

Vichoke:

The White Group is one of my inspiration to make art. I won't convince people that this White Group is a good group but I want to convince them that the White Group is a milestone for many artists to work in arts and it brings about new creative art work. Let me give you some examples. It makes Supachai work. It makes Sannarong work. It draws artists to make art work in order to exhibit it to the public. It is the same for me. I used this group as a means to present my works of art to the public. This is because in our Thai society there is not much opportunity for individual artists to show the art exhibition in official art galleries. Besides, there is not much opportunity for art competition for the artists.

Monthien:

What happened before that?

Vichoke:

Before that most artists and their works were directed by the criteria of art exhibitions and art competitions organized by governmental and private sectors. So the creativity was limited to themes and styles of certain competitions. Artists of the White Group met and discussed about this situation as well as problems in the art circle in Thailand and conditions and limitations of working in art. Our resolution was that we would try to set a new direction of art together. I think that after I have participated in the White Group's artistic activities to push a new concept of making art, I have a lot more confidence in my art direction and my adventure into the art world. Like many artists, I was brought up in a provincial environment in which love of a master and faith in seniority is strong. However in the modern world, we have to be exposed to many new ideas that tell us that we have to do for the better and the more perfect. I believe that my experience in the White Group has given to me courage to move forward to reach my aims and to many of my artist friends. Holding my personal ideals and sharing concepts with members of the White Group, I believe that we can not only develop our own creative art but also develop, reorganize, promote and push contemporary art into the forefront of the society.

Monthien:

Is there a system about how the direction of the White Group is determined? And who determines that?

Vichoke:

The direction is based on the judgment of artists who pursue the course of art from the beginning. I feel that they are different from those of other professionals who have broader horizons, more independence and may not find it necessary to stay together in a group or to seek for this kind of unification. But in the art circle, we are modest, we do not want to speak or behave against the norm of society. My opinion is that if we maintain our own direction as

ทางที่จะคิดได้โดยไม่ต้องมายึดถือความเชื่อมั่นกับใครคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมากนัก แต่ว่าสังคมศิลปะนี้ค่อนข้างจะมี Step ขั้นตอนที่ซับซ้อน โดยที่ศิลปินไม่ค่อยกล้าจะพูดจะทำอะไร ตรงนี้ผมเลยบอกว่าถ้าหากว่าเรามีวิถีคิดจากตัวเองเป็นส่วนหนึ่ง แล้วให้สังคมเปิดทางให้เรามากกว่านี้อีกส่วนหนึ่ง เรายังจะไปได้

ขอลาอาจารย์วิโชคถึงผลงานที่ได้รับรางวัลจากการประกวดศิลปะกรรมชุดที่เขียนบนไฟเบอร์ในยุคนั้น ไม่ทราบว่ามีแนวความคิดอย่างไรบ้างบนแผ่นไฟเบอร์ เพราะเหตุใดถึงกำหนดรูปร่าง รูปทรงและชุดขีดหรือขีด?

คือมันอย่างนี้ ก็มันอาศัยสิ่งแวดล้อม สมมุติว่าคุณเคยตั้งความหวังไว้ว่า การเขียนรูปต้องประกอบกันอย่างไร เป็นรูปร่างอย่างนั้น แต่คุณไปเจอสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงของสังคม มันไม่ใช่อย่างนั้น ผมเจอตันไม้ใบหญ้า ชีวิตคน ผมก็หยิบสิ่งนั้นขึ้นมาทำเท่านั้นเอง

แล้วมีทัศนะอย่างไร?

ก็อาจจะมองสังคมและสภาพแวดล้อมในแง่ลบ ตอนช่วงนั้น

ใช้รูปร่างอันนั้น เวลาทำนึกถึงรูปร่างในธรรมชาติ หรือเพียงแต่ว่า...

นึกถึงคนและความรู้สึกที่มีต่อคน

เห็นงานของอาจารย์วิโชคเวลาวางรูปทรงทำไมใช้พวกไม้ไผ่หรือเอารูปทรงมาวางเพื่อหาสรุปจาก outline โดยการใช้สเปรย์พ่น

ชอบคิดถึงรูปร่าง Image ต้องมาจากรูปร่าง ไม่ได้มาจากอากาศ

แล้วเป็นรูปร่างไว มันมีผลอะไรกับรูปทรงนั้น

เหมือนเพื่อน อยู่คนเดียวมันตันไม่อยู่เป็นเพื่อน

อะไรที่เป็นจุดเปลี่ยนทำให้หันกลับมาใช้วัสดุผูกมัดหรือเป็นพวกยางพลาสติก ในการมาสร้างงานแทนที่จะสร้างงานบนกระดาษ 2 มิติแบบเดิม

มันมาจากการทดลองทำศิลปะกับสิ่งแวดล้อม นึกถึงเรื่องคน คนกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงรอบๆ ตัว

หลังจากที่ได้ไป Teacher Training Programe ที่ญี่ปุ่นอยู่ปีครึ่งผลงานตอนนั้นเริ่มเอาวัสดุที่มีผิวมันเข้ามาใช้ในผลงาน ไม่ทราบว่ามีแรงบันดาลใจอะไร?

จากสิ่งแวดล้อมที่เห็นทั่วๆ ไป

ว่าสนใจเกี่ยวกับรูปร่างใช้ไหมครับ ทำไมถึงคิดเรื่อง Form ชอบรูปร่างและชอบรูปทรง?

มันเหมือนกันเพื่อน เพื่อนในที่นี้ก็จะไม่ใช่ว่าเป็นเพื่อนที่มีตัวตนแต่มีรูปร่างที่เราจำลองขึ้น จำลองรูปให้มันมี มันจะรู้สึกมีชีวิตรูปทรงของพืชมันมีชีวิตเหมือนคน เหมือนเครื่องจักรแต่เป็นคน แต่ไม่ใช่ว่าเป็นรูปที่เราพบเห็นชัดเจน

ในผลงานระยะหนึ่งของอาจารย์วิโชค รูปทรงวงกลมมีบทบาทมากในผลงานของศิลปะ ไม่ทราบว่ามีทัศนคติอะไรเกี่ยวกับความหมายของวงกลมเวลาเริ่มสร้างรูปทรง ทำไมมักสร้างรูปวงกลมขึ้นมาก่อน?

มันจะเป็นหน้าไม่เชิง หลายคนบอกว่าเออ ผมต้องเขียนวงกลมบังเอิญในข้าง

artists and the society give us more opportunity to be on our own, that will be fine.

Monthien:

May I ask you about your awarded art works that you painted on fiber - what concept lies on that fiber, where do the shapes, forms and texture come from?

Vichoke:

Well, it derives from the environment. Suppose you have an idea that a good painting should be composed of this or that form but when you encounter the facts and truth in society, you find out that it is not what you have in your mind at all. Trees, leaves, people are distorted and I pick them up to be a theme of my work.

Monthien:

What is your view?

Vichoke:

Quite negative, I may view society and environment in a negative way.

Monthien:

Your depiction of that “form” aims to remind people of nature or what?

Vichoke:

This is to remind them of people and feelings toward people.

Monthien:

I notice that when you set a composition of work, you usually put leaves on your forms and then you spray paint on them to get the outline.

Vichoke:

I love playing with forms. My image must come from natural forms, it is not an imaginative form in the air.

Monthien:

How do those leaves affect your form?

Vichoke:

They are like friends. The form is alone but now it has got trees as friends.

Monthien:

Could you describe your turning point from two-dimensional works into installation works using plastic, rubber and tying materials.

Vichoke:

It comes from my experiments between art and environment. I think about man, and man living in a changing environment.

Monthien:

After your one-and-a-half year period of “Teacher Training Programme” in Japan, you brought a new material into your work, a polished and shiny surface material. What was your inspiration?

Vichoke:

It was the environment in general.

Monthien:

You are interested in shape and form. Why is that?

Vichoke:

Forms are like friends. They are not a kind of real people. They are made-up forms that I give lives and feelings. They are man-like plants, man-like machines. I personify these objects. But those forms are not exactly the forms that are common to us.

Monthien:

Circles seem to have played a very important role in your art work for quite a while. What is your attitude and meaning of circles. Why do you begin with a circle when you create an art work?

เวลาที่ผมกำลังสนใจ ผมก็เขียนรูปได้เยอะเท่านั้นเอง อาจจะเป็นช่วงระยะหนึ่ง

ในยุคที่เริ่มทดลองวัสดุเป็นพลาสติก เป็นผ้าใบ หรือ เป็นเชือก ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ขาดเสียไม่ได้ จนมาถึงงานยุคปัจจุบันของอาจารย์วิโชคก็คือการใช้ตุ้ดตุ้ หรือตะไกวตอกยึด ไม่ทราบว่ามีแรงผูกพันอะไรกับตะไกว ตุ้ดตุ้ไม่ได้ผูกพันกับเครื่องมือ แต่ใช้สร้างความเคลื่อนไหวให้กับรูปทรงเราจะสร้างอะไรในช่วงนี้เราคิดอย่างนี้ เราสร้างรูปร่างให้มีชีวิตเกิดการเคลื่อนไหว มันมีชีวิตเช่นว่า เอาสีสเปรย์พ่นลงไปบนฟองน้ำ ในชุดที่เป็นใบไม้ ชิดเข้าไปมีชีวิตมีร่องรอยมีลักษณะ หยาบ คราวนี้ก็จะเจาะเพราะโลหะมันก็ต้องเจาะ เพราะว่าชุดนี้มันไม่พอ วัสดุที่กำลังเยอะมันต้องเจาะ และถ้าเป็นอันอื่นจะเปลี่ยนก็ได้ เป็นไม้ต้องทุบต้องบากต้องแกะมันถึงจะมีอากาศเข้าไปร่วม ผมว่านั่นเป็นวิถีคิดของตัวเองที่คิดมันก็จะเข้าไปจัดการกับวัสดุซึ่งจะทำให้มันเข้ากับตัวเราให้ได้ บางทีก็ผิดพลาดก็ถูก แต่มันต้องลองดู สมมุติว่าผมไปเจอใบกล้วยมันบาง ถ้าผมเจาะไม่ได้ต้องใช้วิธีฉีกใช้มีด มันถึงจะรู้สึกว่ามีอากาศเข้าไป ถ้าไปเจอใบบัว ดอกบัวเป็นรูปทรงตรง ต้องปลิดมันมา มันมีอะไรเข้าไปร่วมอันนี้ ผมก็ไม่รู้นะ ผมเดาว่าตอนนั้น ถ้าโลหะมันต้องใช้วิธีนี้ เพราะขาดแล้วมันยังไม่พอ ทำแบบนี้แล้วผมรู้สึกว่ารูปร่างนี้เป็นส่วนหนึ่งในจิตใจผม มันเป็นวิธีที่เราหาอากาศ หายใจให้กับรูปร่างที่เรา Image ขึ้น

คือต้องการที่จะแปลงวัสดุให้เหมือนมีชีวิต

แต่ชีวิตของอะไร มันน่าคิดตรงนี้ เราจะให้มันมีชีวิตอย่างไรหรือชีวิตอย่างไรตรงนี้ต้องพยายามพิจารณาดูให้มันสอดคล้องกับวิถีคิด มันก็ต้องมีชีวิตทุกครั้ง ผมว่าเป็นธรรมชาติ เช่น กระดาษขาวาง ผมคิดว่ามันน่าจะมีชีวิตที่ร่วมกับผมได้ แล้วจะร่วมกับผมอย่างไร ตอนร่วมนี้ผมกำหนดหรือเปล่า ผมไม่กำหนดหรอก ผมอยากจะทำให้เป็นของผม ผมก็ไม่รู้จะเป็นแบบไหนนะ

แสดงว่าไม่มีโครงเรื่องเฉพาะงานแต่ละชิ้น “ไตเติ้ล” ของงานที่ตั้งแต่ละชิ้นนี้เป็นตัวกำหนด Subject ของเรื่องให้มันต่างกัน อาจารย์วิโชคกำลังพูดว่าเข้าไปจัดการกับวัสดุแต่ละชิ้นไปตามสัญชาตญาณของตัวเอง ซึ่งแก้ปัญหาที่วัตถุดิบเท่านั้น

คืออย่างนี้ การจัดการกับวัสดุนี้จะเกิดขึ้นไปพร้อมๆ กับเรื่องและอารมณ์ ความรู้สึก มันจะก้ำกึ่งกัน ผมตอบไม่ได้ชัดเจนว่าอะไรเกิดขึ้นก่อนหลัง วิธีการในการจัดการกับวัสดุจะมาก่อน บางครั้งวิธีการก็มาทีหลัง บางครั้งเรื่องจะมาก่อนหรือผสมผสานกัน

Title สำคัญอย่างไรกับผลงาน

คำว่า Title ก็คือเรื่อง บางทีเราก็หมกมุ่นคิดที่จะหาทางให้มันอยู่กับใจเราให้ได้ ใจเรานั้นคิดถึงเรื่องอะไรเราก็ไม่รู้แหละ บางทีเราก็รู้สึกมันน่าจะอยู่กันอย่างนี้ แต่ก็ไม่รู้เรื่อง บางทีเรารู้สึกว่าบางครั้ง เรานึกถึงเรื่องของชีวิต เราก็ทำให้มันมีชีวิตชีวา บางครั้งเรานึกถึงเรื่องของวัตถุ เราก็ทำให้มันเป็นวัตถุ บางครั้งเรานึกถึงสิ่งแวดล้อมเรา ก็พยายามหาลิงนั้นเรื่อง กับความคิดที่จะทำให้อุปสรรค เล็กกับเร เป็นมิตรกับมัน ให้ตอบก่อน หลัง ตอบตอนข้างๆ แต่คิดว่ามันน่าจะมีส่วนสน

Vichoke:

Faces are more or less circles to me. During that time I was involved with this form and I created a lot of works by using it. That's why people were wondering why.

Monthien:

Since you began your experiment in using plastic, canvas and ropes up to the present time, you always have used punch pliers to make eyelets. Is there any special bond to that tool?

Vichoke:

I have no attachment to any kind of tool. They are used to create movement in my form. That is why they were used by me. I created a form into life and the next step was to make it move. In my leaf collection, I sprayed paint on a formica board. I scratched and cut to make a special texture. Now I punch into the material to make holes. I do so because it is metal. For metal, scratching is not enough. Metal is stronger so it needs punching. So I punch. If it were wood, it would need pounding, chopping or whatever to let the air in. That is the way I think. Artists will deal with materials in their own way to make them a part of their work. It may be right or wrong. But it is worth trying. For example, if I have to deal with a banana leaf which is thin and fragile, I can't punch into it. I may rip or tear in order to make it inhale. But if it is a lotus leaf or lotus flower which comes in a straight form, I have to try another way. For metal, I find the punching technique to make eyelets on the surface the best solution because they are permanent and cannot be rubbed off. In this way I feel that this form is a part of my spirit and it is how I find the way for my form to breathe.

Monthien:

So what you want to do is change materials into life.

Vichoke:

Yes, but whose life it is going to be like? That is the question. We make it into life, to be like us or to be like other life. The kind of life depends on the way it is made into life. It depends on the principle of the work. It will always have life, I think it is universal. When I put it on a piece of paper, I have to decide whether it can live with me and how. The second question about "how" to live together is not my business. I won't determine how it should be. I want to make it in my own way but I still need time to figure out further on.

Monthien:

So there is no specific theme before you create each work. What about the "title" of the work? Does it determine your subject? Are you saying that you deal with each material by using your own instinct and most of the time in solving a problem about the choice of materials.

Vichoke:

In dealing with my materials, I cannot say specifically which comes first, techniques or subjects. Sometimes the technique comes first, sometimes the subject comes first and sometimes, they are spontaneous.

Monthien:

How is the title significant to your work?

Vichoke:

"Title" tells about the subject. Sometimes we concentrate on one subject and want to keep it in our mind. But our mind is thinking about things that we do not clearly understand. When we think about "life", we want to make this idea come to life. Sometimes we think about "object". Sometimes we think about "environment". When there is an idea coming into our mind, we will take it as a subject of the art work. It is difficult to say which comes first, the idea or image, but we need to have both.

Rama X Art Museum Foundation

ผลงานในนิทรรศการ

Work of art in the exhibition

Rama IX Art Museum Foundation

ภาพใบหน้าของผู้หญิงและผู้ชาย ที่มีความรักซึ่งกันและกันและจะรวม
เป็นชีวิตเดียวกัน

เริ่มสเก็ตภาพวาดเส้นคนทั้งสองด้วยดินสอ หลายอริยาบท ทั้งอยู่ร่วมกัน
และอยู่ห่างกัน ผลงานวาดเส้นทำบนกระดาษ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่พอใจ

ขีดผิวแผ่นอะลูมิเนียมให้เกิดร่องรอยของพื้นผิวด้วยกระดาษทราย สร้าง
รูปบนแผ่นอะลูมิเนียมด้วยเกรยอง สีสเปรย์ พู่กัน และใบมีด เพิ่มพื้นผิวด้วย
ดินแดง สีกากเพชร แล้วระบายสีอะคริลิก และสีน้ำมัน

เจาะ - ชีด ทำเส้น และพื้นผิว ด้วยเครื่องมือเหล็กสำหรับเจาะรู และ
ใช้ค้อนตีด้วยน้ำหนักแรง ค่อยๆ เพื่อทำให้เกิดเส้น ผิว และความลึกตามความ
รู้สึกที่ต้องการ

คู่รัก

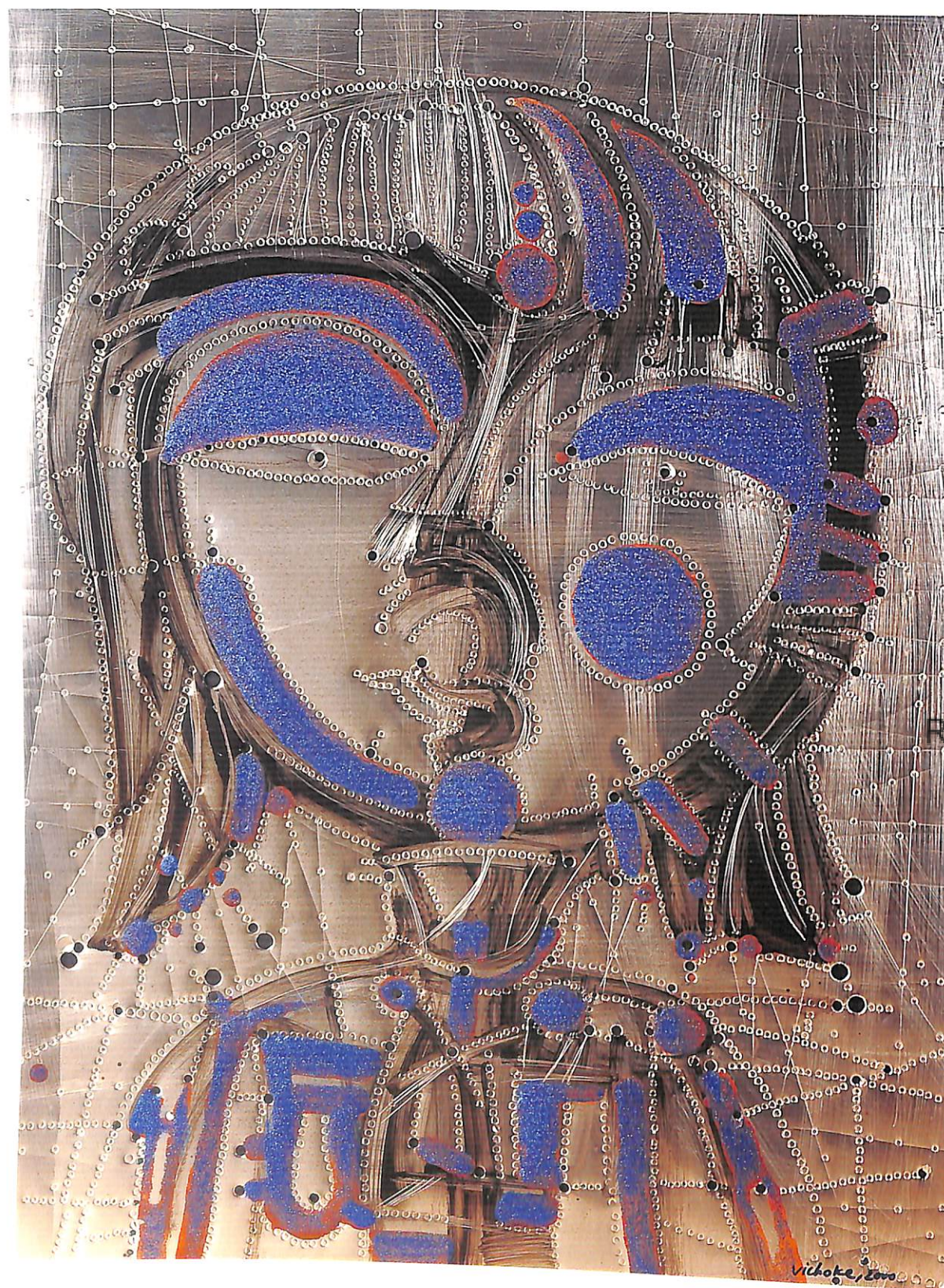
สีน้ำมัน สีอะคริลิก สีสเปรย์ สีกากเพชร และดิน บนอลูมิเนียม

ขนาด 82 x 60 ซม. พ.ศ. 2543

Lover

oil, acrylic, spray, spot color and soil on aluminum

82 x 60 cm. 2000

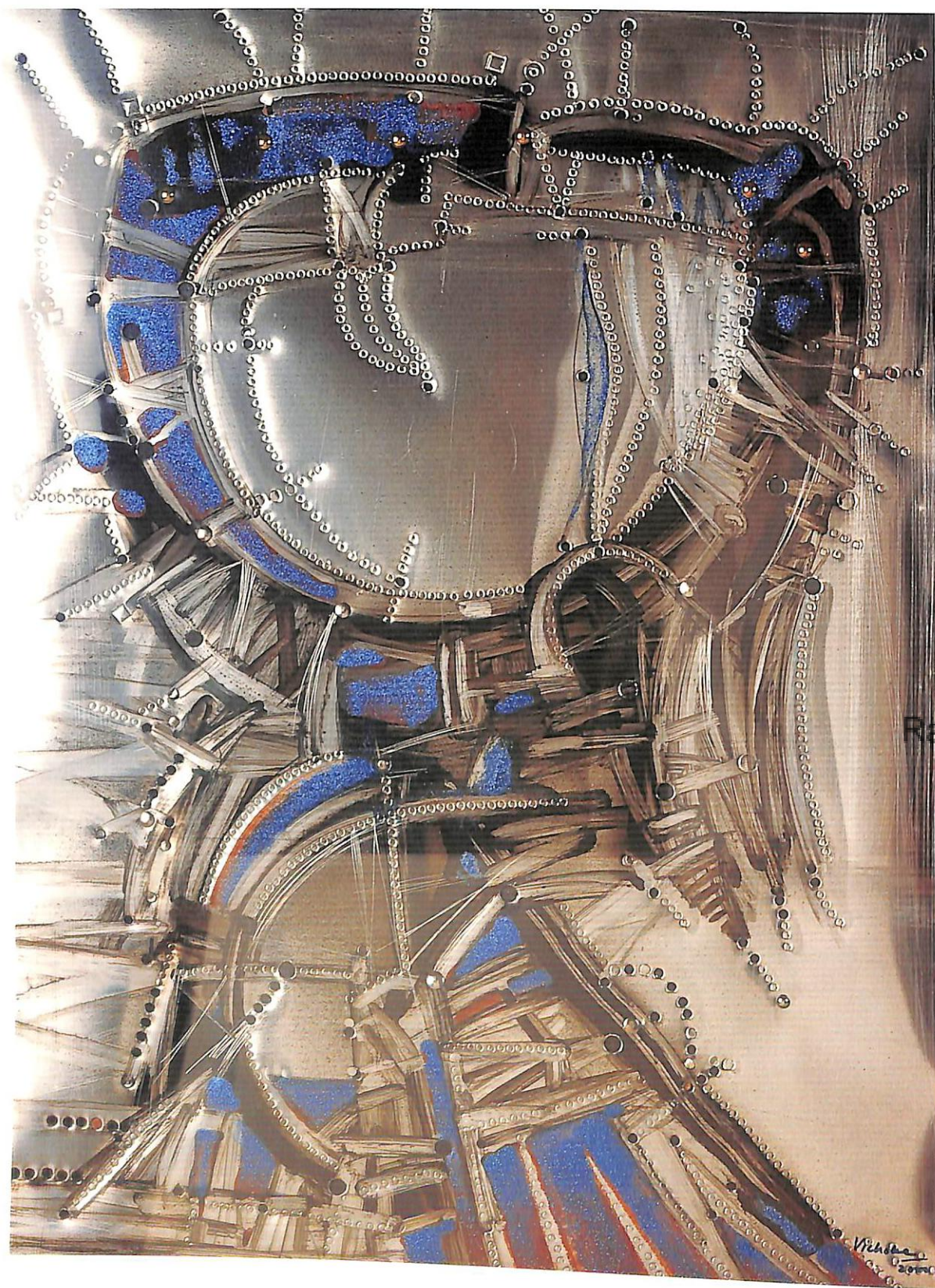

เด็กหญิง
สีน้ำมัน สีอะคริลิค สีสเปรย์ สีปากเพชร และดิน บนอลูมิเนียม
ขนาด 82 x 60 ซม. พ.ศ. 2543
Young Girl
oil acrylic spray spot color and soil on aluminum
82 x 60 cm. 2000

Rama IX Art Museum Foundation

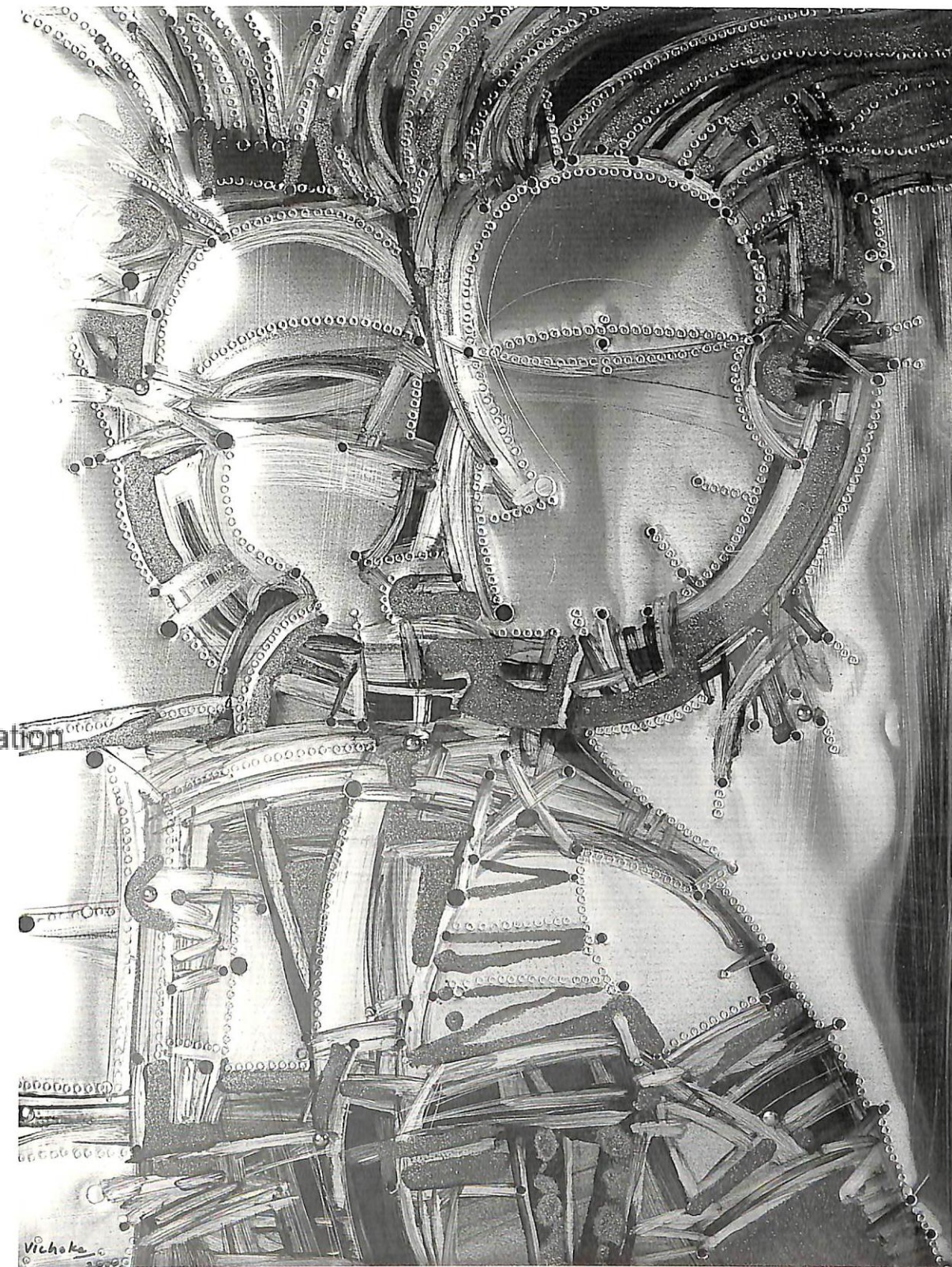
เด็กชาย
สีน้ำมัน สีอะคริลิค สีสเปรย์ สีปากเพชร และดิน บนอลูมิเนียม
ขนาด 82 x 60 ซม. พ.ศ. 2543
Boy
oil acrylic spray spot color and soil on aluminum
82 x 60 cm. 2000

พี่สาว
สีน้ำมัน สีอะคริลิก สีสเปรย์ สีกากเพชร และดิน บนอลูมิเนียม
ขนาด 82 x 60 ซม. พ.ศ. 2543

Sister
oil acrylic spray spot color and soil on aluminum
82 x 60 cm 2000

Rama IX Art Museum Foundation

น้องชาย
สีน้ำมัน สีอะคริลิก สีสเปรย์ สีกากเพชร และดิน บนอลูมิเนียม
ขนาด 82 x 60 ซม. พ.ศ. 2543

Brother
oil acrylic spray spot color and soil on aluminum
82 x 60 cm 2000